

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 listopada 2016 r.,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy K. G.

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 27 stycznia 2016 r., sygn. akt VI Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 12 lutego 2015 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;**
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. H., Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % VAT, tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 12 lutego 2015 r. K. G. został uznany winnym czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o

przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 stycznia 2016 r.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu:

„a. rażące naruszenie prawa, które mogło mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegające na nieprawidłowym przeprowadzeniu przez sąd odwoławczy kontroli instancyjnej oceny dowodów i poprawności ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd meriti przejawiające się uznaniem, że niezweryfikowane innymi dowodami wyjaśnienia świadka P. R. o udziale oskarżonego w obrocie 50 gramami kokainy nie wymagają dodatkowego potwierdzenia albowiem świadek o powyższym dowiedział się od A. T., podczas gdy wyjaśnienia tego samego świadka co do udziału oskarżonego w obrocie dalszymi 200 gramami kokainy potwierdzenia już wymagają, pomimo, że świadek o dalszych transakcjach również dowiedział się od A. T., co skutkowało nieuzasadnionym „podziałem” przydatności tego samego dowodu (wyjaśnień świadka P. R.) na wymagające dodatkowej weryfikacji i niewymagające dodatkowej weryfikacji,

b. rażące naruszenie prawa mające wpływ na treść wyroku, tj. art. 433 art. § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób, który uniemożliwia ustalenie, czy zarzut skarżącego był przedmiotem rozpoznania sądu odwoławczego co przejawia się tym, że w uzasadnieniu brak jakiegokolwiek wyjaśnienia dlaczego sąd odwoławczy uznał, że wyjaśnienia świadka P. R. co do udziału oskarżonego w obrocie 50 gramami kokainy są wystarczające i nie wymagają dodatkowej weryfikacji innymi dowodami, pomimo, że jednocześnie uznał za konieczną weryfikację zeznań tego samego świadka co do udziału oskarżonego w obrocie dalszymi 200 gramami kokainy.”

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku sądu odwoławczego oraz wyroku sądu pierwszej instancji oraz o uniewinnienie oskarżonego, względnie na wypadek uznania przez Sąd, że skazanie oskarżonego nie jest oczywiście niesłuszne, o uchylenie wyroku sądu odwoławczego w całości

oraz wyroku sądu pierwszej instancji w całości i o przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na powyższą kasację, Prokurator Prokuratury Okręgowej w W. del. Do Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w W. wniósł o tej kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu umożliwiającym jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Sąd Najwyższy wielokrotnie rekonstruował już w swoim orzecznictwie standard kontroli apelacyjnej akcentując, że stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego, w wykonaniu jego obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k., uzależniony jest od jakości argumentów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji oraz we wniesionym środku odwoławczym i w zależności od meritum sprawy może przybrać formę bardziej lub mniej rozbudowanego wyводу. W większości przypadków wystarczające jest zwykle wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku sądu I instancji. Wprawdzie na Sądzie odwoławczym ciąży obowiązek rozpoznania wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, nie oznacza to jednak bezwzględnego wymogu szczegółowego umotywowania każdego argumentu. Jeżeli Sąd odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08, Lex Nr 512100; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07, Lex Nr 322853; z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05, Lex Nr 193046). Oznacza to, że zarzuty, jeśli ich materia na to pozwala mogą być rozpatrywane *en bloc*, czy też łączone w grupy. Nie można stawiać kategorięcznego zarzutu naruszenia przepisów art. 433 k.p.k. i art. 457 k.p.k., gdy tylko sąd odwoławczy nie rozważa każdego zarzutu z osobna. Istotne jest, by w orzeczeniu odnaleźć replikę na wszystkie zarzuty. Kwestia techniki sporządzania uzasadnienia jest w tej perspektywie wtórna.

Kwestią, wokół której ogniskują się zarzuty skarżącego jest to, dlaczego Sąd *meriti* nie dał wiary świadkowi P. R., co do transakcji dotyczących 200 gramów kokainy, odmiennie oceniając pierwszą w kolejności transakcję sprzedaży 50 gramów. Jednak pomimo obudowania tej wątpliwości argumentami mającymi sugerować rażące naruszenie m.in. art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. klarowna odpowiedź na zarzuty skarżącego znajduje się na s. (...) uzasadnienia wyroku Sądu I instancji, gdzie ten dokładnie (i co ważne na korzyść sprawcy) podkreśla, że jakkolwiek pierwsza transakcja sprzedaży 50g kokainy była opisana dokładnie przez P. R., gdyż brał w przygotowaniu tych narkotyków i całej transakcji udział, to kolejne rzekome 4 transakcje nie mogą być w ten sam sposób zweryfikowane. Sąd uznał, że dowód ze słyszenia, bo do tego sprowadza się materiał dotyczący 200g kokainy rzekomo przekazanej kupcowi, nie wystarcza dla skazania.

Sąd odwoławczy następnie podzielił ten tok rozumowania sądu *meriti*. Nie można przyjąć, że wnioskowanie Sądu I instancji ma charakter irracjonalny lub w sposób rażący odbiega od zasad oceny dowodów. Tylko wówczas zaś można by twierdzić, że ocena Sądu wykracza poza standard określony w art. 7 k.p.k. Nie wykazała tego kasacja.

Z tego też względu kasacja nie zasługiwała na uwzględnienie, jako bezzasadna w stopniu oczywistym.

r.g.